

Kázeň z ev. Sl. Božích s VP, Bratislava, Lamač 10.00/NK 18.00 h
Kvetná nedeľa, 10.4.2022, ES 86, 107, 573; **A 87**; ev.: Mk 11,1-10; **Ž 69,8-14**

Marek 10, 46 – 52: „⁴⁶ I prišli do Jericha. A keď vychádzal z Jericha so svojimi učeníkmi a s veľkým zástupom, sedel pri ceste slepý žobrák Bartimaios, syn Timaiov. ⁴⁷ Ako počul, že je to Ježiš Nazaretský, začal kričať a volať: Syn Dávidov, Ježiš, zmiluj sa nado mnou! ⁴⁸ Mnohí mu dohovárali, aby zamĺkol, ale on tým väčšmi kričal: Syn Dávidov, zmiluj sa nado mnou! ⁴⁹ Tu Ježiš zastal a povedal: Zavolajte ho! I zavolali slepca a povedali mu: Vzmuž sa, vstaň! Volá ťa. ⁵⁰ A on zhodiac plášť, vyskočil a šiel k Ježišovi. ⁵¹ I oslovil ho Ježiš: Čo chceš, aby som ti urobil? A slepec odpovedal: Majstre môj, nech vidím! ⁵² Riekol mu Ježiš: Chod', tvoja viera ťa uzdravila. A (slepý) hneď videl a nasledoval Ho na ceste.“

Milí bratia a milé sestry!

Slávenie najdôležitejších kresťanských sviatkov sa začína Kvetnou nedeľou. Vtedy Ježiš vstupuje do Jeruzalema. Mnohí Ho vítajú, **prestierajú** plášte na cestu, iní zase **ratolesti**, nasekané v poli. Odtiaľ pochádza názov **Kvetná nedeľa**.

Ovácie zástupu vychádzajú z **mylnej predstavy**. Jasajúci sú presvedčení, že Ježiš ich vyslobodí z područia rímskych okupantov. No On do Jeruzalema nevchádza na koni ako vojvodca, ale s pokorou na osliatku. Prichádza splniť poslanie od nebeského Otca a pri tejto misii obetuje za nás svoj čistý život.

Nedorozumeniu príznačnému pre zástup **sa nevyhneme** ani my, **keď si myslíme, že Boh je kúzelníkom v našich službách** a že keď okamžite nevyrieši naše problémy, môžeme Mu dať výpoveď. Kvetná nedeľa nám pripomína, že dnes, práve tak ako v minulosti, **sa Ježiš nehrá na veľkého**

pána na koni, ktorý splní naše vrtochy. On skôr zostupuje na našu úroveň, aby kráčal s nami, čo i v našej temnote a viedol nás k jasnosti.

Kvetná nedeľa je Ježišov vstup do mesta smrti. To, čo sa udeje na Veľký piatok, vyzerá ako Ježišova prehra. Je pribitý na kríž, kde vo veľkom utrpení zomiera. V skutočnosti je však **Jeho obeť pravým cieľom Ježišovho príchodu na svet**, pretože ponúka odpustenie a večný život. A Veľká noc dosvedčuje, že Bohu patrí vláda nad diablom, hriechom a smrťou.

Dnes vstupujeme do tzv. Tichého týždňa, ktorým vrcholí 6 týždňová príprava na veľkonočné sviatky. Naši bratia katolíci sa zriekajú mäsitých pokrmov, prípadne sladkostí či iných jedál, aby sa sústredili na to, z čoho v žijeme: z Božej lásky potvrdenej obeťou Pána Ježiša. Evanjelici, aby sa vyhli pokušeniu robiť si z postenia zásluhy – čo určite nie je cieľ pôstu – si prípravu na sviatky zjednodušili. **Žiaľ, ako to neraz v protestantizme stáva, začnete síce s dobrou myšlienkou, no napokon nerobíte vôbec nič.** V dôsledku toho sa pre mnohých evanjelikov, najvýznamnejšie kresťanské sviatky stali len dňami prázdnin, predĺženým víkendom...

Predpokladajme, že špičkový tenista ako Roger Federer príde na grandslamový turnaj bez tréningu. Nuž, takýto predpoklad je nepredstaviteľný. Federer i každý vrcholový športovec pred takýmito významnými podujatiami venuje veľa tréningu – príprave.

Veľký piatok a Veľká noc sú vrcholmi kresťanského roka. Bez prípravy sa pripravíme o požehnanie, ktoré nám tieto sviatky ponúkajú.

Príbeh, ktorý sme čítali z Písma zaznamenáva **posledný Ježišov div pred Jeho vstupom do Jeruzalema**. Na výpadovke z Jericha do Jeruzalema, kde pred Paschou (židovskou Veľkou nocou) tiahli zástupy pútnikov do Jeruzalema – na tomto strategickom miesta žobre slepý Bartimaios, aby získal niečo na obživu. Ved' sociálne poistenie, ani chránené dielne vtedy nejestvovali. Bartimaios si uvedomuje, že **keď okolo neho prejde Ježiš, je to šanca, ktorá sa už nemusí zopakovať**. Preto volá – kričí: „*Syn Dávidov, Ježiš, zmiluj sa nado mnou!*“

Pre ľudí z plesajúceho zástupu však nie je čas na **individuálne problémy**. Bartimaiovi dohováraajú, aby zamíkol. **Ježiš tu nie je pre outsiderov...** No **Bartimaios sa nevzdáva. V centre jeho pozornosti je Ježiš, nie ľudia zo zástupu**. Tí hovoria každú chvíľu čosi iné: Najprv **aby „sklapol“ a nechal Ježiša na pokoji, neotravoval Ho** a čochvíľa: **Odvahu človeče! Volá ťa!** Chod' k Nemu! – Každú chvíľu čosi iné... Ktovie, či zajtra nebudú volať: Hosana! A čoskoro nato možno pravý opak: Ukrižuj Ho!...

V centre Bartimaiovej pozornosti je Ježiš. **Zhodiac plášť, vyskočil a šiel k Ježišovi**. To je dôležitá poznámka: Plášť bol nielen odevom žobraka, ale aj symbolom jeho identity – podobne ako pri dnešných žobrákoch klobúk, do ktorého im ľudia vhadia almužnu. Je možné, že Bartimaios na časti pláštá sedel a časť pláštá mal rozprestretú na svojom lone a do nej zhromažďoval, čo vyžobral. **Keď plášť odhadzuje, vyjadruje**

túžbu skončiť so starým životom. Opúšťa všetko čo má – ten plášť i to, čo v ňom mal od rána nažobrané. Vyskočil a šiel k Ježišovi.

Ježiš sa ho pýta: „*Čo chceš, aby som ti urobil?*“ Zdanlivo nadbytočná otázka. Slepý si predsa nebude želať, aby mu Ježiš daroval knihu. **Ježiš** sa však pýta, lebo **svojou otázkou neredukuje človeka na jeho postihnutie**. Bartimaios pre Neho nie je iba slepec, ale hodnotný človek. Pán Ježiš ho s rešpektom nechá vysloviť jeho túžbu: „*Majstre môj, nech vidím!*“ **Príbeh sa končí vetou: „Slepý hneď videl a nasledoval Ježiša na ceste.“**

Všimnime si 2 významné prvky, ktoré v príbehu vystupujú do popredia:

(1) Prvým je **BARTIMAIOVA VIERA**. Nezastavuje sa pred závažnosťou svojho zdravotného postihnutia, ani pred prekážkami, ktoré bránia jeho uzdraveniu. Je dostatočne **odvážny, aby prekonal negatívne reakcie okolia, pretože verí, že Ježiš mu môže pomôcť**.

V cirkvi môžu byť aj ľudia, ktorí druhých od viery skôr odrádzajú, ako k nej vedú. No ak vytrváme, a nenecháme sa nimi znechutiť, tak sa v cirkvi stretne s Ježišom, zažijeme Jeho moc.

Keď na svoje túžby, smútky, radosti, skúšky, na to, čo máme hlboko v sebe nahliadame pod Božím svetlom, keď veríme, že Pán môže aj pri nás dokázať svoju moc – premieňa to náš život. Inak to nebolo ani pri Bartimaiovi.

Aj kresťanské sviatky zdôrazňujú Božiu moc, pozývajú k viere a zároveň nám kladú otázky – vedú nás k premýšľaniu:

Na Kvetnú nedeľu sa Ježiš nehrá na veľkého pána, ale stavia sa na jednu úroveň s nami.

Premýšľajme: **Závisí naša viera od okolností, v ktorých žijeme, či dokonca od našich rozmarov?** Máme tendenciu dať Ježišovi výpoveď, keď sa nám nedostáva, to, čo chceme? Ako sa môžeme stať pokornými, no odvážnymi ľuďmi?

Na Veľký piatok Ježiš zomiera nielen za svet, ale predovšetkým za nás. Skúmajme sa: **Aké hriechy konáme opakovane? Čím škodíme sebe aj ostatným? V čom potrebujeme Ježišovo odpustenie?**

Na Veľkú noc Ježiš nevstal pre seba, ale pre nás. Preto uvažujme: **Čo nás môže urobiť živšími vo viere? Čo môže prehĺbiť náš vzťah s Pánom Ježišom?** Čo nám chýba, aby sme boli vo viere hodnovernejší, mali úprimnejšie vzťahy s ľuďmi?

Pokánie je zmena zmýšľania. Premýšľajme teda a nečakajme, kým nás okolnosti prinúti položiť si spomenuté otázky. Božie slovo nám na ne dáva odpovede. Sú nám k dispozícii, bezplatne. Je na nás, či si ich ceníme a prijmemo ich.

Jeden chlapík na Blízkom východe mal vo svojej záhrade krásne granátové jablká. Chcel prejavíť svoju štedrosť a položil ich na strieborný podnos s nápisom: „Poslúžte si – ovocie je zadarmo na znak privítania.“ Nikto si nevzal ani jediné jablko. Na jeseň nasledujúceho roka napísal: „Tu nájdete granátové

jablká. Predávame ich za vyššiu cenu, ale sú najlepšie v krajine.“ O niekoľko dní bolo všetko ovocie predané.

Dar prichádzajúcich sviatkov je zadarmo nie preto, že by bol bezcenný, ale preto, že je príliš cenný než, aby sa dal kúpiť. Položme si teda už spomenuté otázky: **Ako sa môžeme vyhnúť tomu, aby naša viera závisela od našich rozmarov? Aké chyby opakujeme, ktoré škodia iným i nám? Čo nás môže urobiť živšími, hlbšími vo viere?**

(2) Druhým významným prvkom Bartimaiovho príbehu je, že SA NEUSPOKOJIL SO SVOJÍM UZDRAVENÍM. NASLEDOVAL JEŽIŠA. ZRAK PRE NEHO NEBOL NAJVYŠŠOU HODNOTOU, TOU BOL SÁM JEŽIŠ. Hoci Bartimaiovo uzdravenie bolo úžasné, predsa bolo len druhotným ovocím. Hlavnou vecou bolo spasenie, ktoré sa neskôr stalo skutočnosťou, keď sa stal Kristovým nasledovníkom.

Odpovede na naše modlitby sú dôležité. Menia beh života. Boh nás počúva a pomáha nám ako a kedy On uzná pre nás za dobré. Vypočuté modlitby však zostávajú sekundárnym ovocím. **Najdôležitejšie je mať pevný vzťah s Bohom, s naším Pánom. Z neho môžu dozrieť druhotné plody.**

Potvrzuje to aj príklad spred 3000 rokov. Aby unikli hladomoru v Izraeli, odišli manželia Elímelech a Noémi a ich 2 synovia do susednej Moábskej krajiny. Elímelech tam však zomrel. Jeho synovia sa v cudzine oženili. Noémi zostala sama so svojimi nevestami. Poradila im, aby si sa vrátili k svojim príbuzným, azda sa opäť vydajú a ona sama sa navráti do Izraela. Jedna neviest v manželstve našla pravého Boha a nechcela sa vrátiť k pohanským modlám

Moábcov. Rozhodla sa nasledovať svoju svokru do krajiny, kde nikoho nepoznala a kde nevedela, čo ju čaká. **Výsledkom bol mimoriadny údel.** Rút, tak sa táto mladá vdova volala, sa v Izraeli vydala a mala syna. Z jej pokolenia pochádzal kráľ Dávid, aj Ježiš. Príbeh Rút sa nachádza v SZ, v knihe, ktorá sa volá Rút. No ešte významnejšie ako to, že Rút patrí k telesným predkom Pána Ježiša, je fakt, že sa stala súčasťou obrovskej rodiny, ktorá vie, že **v Pánovi k nám prišla pomoc a spása. A že napokon nik tých, ktorí Mu dôverujú, nebude zahanbený.**

Amen.

Použitím myšlienok Daniela Gnaegiho, Jiřího Mrázka (Markovo evangelium) a Nico ter Lindena (Povídá se... podle Marka a Matouše): Martin Šefranko, ev. farár